

Пейо Яворов

Песента на човека

На д-ра К. Кръстев, мой благосклонен учител, неизменен другар
и всегашна опора през дни на изпитания

Един и същ на битието с урагана,
аз шеметно се нося, дух из океана
на тъмнина нестресвана от сън за ден,
без нявга мигом негде да застана,
напред самотно устремен.

Живота и смъртта крила ми са предвечни,
размахани задружно, – близки и далечни
предели аз не виждам сред размаха свой;
на мигновенията бързотечни
изгубих тягостния брой.

Къде отивам аз, терзан от знойна жажда?
Мечта подир мечтата гине и се ражда...
В тъма и сам – към светлина ли, към любов?
Из хаосите явствен се обажда
към мене нечий родствен зов.

През тайната на димните потоци звездни,
кръз ужаса на гробно млькналите бездни,
заслушан аз минавам, – бди тревожен ум,
с надежда за минутите възмездни
на стигнат край в безкраен друм.

И може би в безкрая гоня аз граница,
с напразно вярван сън за бъдаща зорница –
слепец пробуден, сляп отвика и навек...
И може би в заключена тъмница
от своя зов аз слушам ек.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7145>]